

Ἐν τούτοις ἡ Εὐελίνα ἡσχύοντο καθ' ἑαυτὴν δι' ὅ, τι εἶχεν εἶπει. Ἀνεμιμνήσκτο τῆς ἐκπλήξεως ἣν εἶχεν ἀναγνώσει ἐν τῷ βλέμματι τῶν δύο αὐτῆς συντρόφων καθ' ἣν στιγμὴν διετύπου τὸ πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ τοὺς πτωχοὺς αἶσθημα αὐτῆς· ἐν τῷ βῆθει δὲ τῆς καρδίας αὐτῆς ἡσθάνετο λαλοῦσαν φωνὴν τινα ἣτις ἐπέπληττεν αὐτὴν ἐπειδὴ ἐξέφρασεν ἰδέαν ἣν οὐδ' ὁλως ἡσπάζετο. Ἄλλ' ἵνα καθησυχάσῃ ἑαυτήν, ὁλοτελῶς, τὴν τε κρίσιν καὶ τὴν λύπην αὐτῆς ἐπέριψεν ὡς ἀποτελέσματα εἰς τὴν φυσικὴν ἀντιπάθειαν ἣν ἀκκαταμάχητως ἐνέπνεεν αὐτῇ ὁ νεαρὸς διδασκάλος. Ὡ, ναί! ἡσθάνετο καθ' ἐκαστὴν κραταιούμενον τὸ μῖσος τοῦτο, ἐν ταῖς στιγμαῖς τοῦ φθόνου καὶ τῆς ὀργῆς αὐτῆς, καὶ ἐνόει ὅτι ὀφείλει νὰ δώσῃ τὴν δέουσαν ροπὴν εἰς τὰ αἰσθηματὰ τῆς ταῦτα· ὦ, ναί! ἡσθάνετο βδελυγμίαν πρὸς τὸν κ. Δαήλ!

Ὅτε, λήξαντος τοῦ διαλείμματος ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς σχολῆς, παρετήρησε παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου λευκὸν τεμάχιον χάρτου δεδιπλωμένου εἰς τέταρτον. Ἀγνοῶ ὅποια δυνάμεις περιεργίας ὥθησεν αὐτὴν πρὸς περισυλλογὴν τοῦ ἐλθμονημένου ἐκείνου κέρματος· ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸν ἐστιλβωμένον χάρτην καὶ ἀνέγνω γραμμὰς τινάς, ἐξ ἡμισείας γαλλιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ γεγραμμένας. Ἦσαν οἱ πρῶτοι στίχοι τοῦ ἔσματος *Blue bells of Scotland*:

«After years of life to-gether» . . .

«μετὰ ἐτῶν συμβίωσιν ὁμοῦ» . . .

XI.

Ἄλλὰ τὴν λέξιν *years*, ἔτη, ἡ χεὶρ τῆς Ἰλδας, — ἡ Εὐελίνα ἀνεγνώρισε τοῦτο προφανῶς, — ἡ χεὶρ τῆς Ἰλδας εἶχεν ὑποκαταστήσει διὰ τῆς λέξεως *months*, μῆνες· κάτωθεν δὲ ταύτης εἶχε προσθέσει ἀπλῶς: *never*, ποτέ.

Ἡ Λίνα εἶδε κηλιδά τινα ἐπὶ τῆς ἐσχάτης ταύτης λέξεως· ἀρχὴ γε, δάκρυ πεσὼν κατέβρεξεν αὐτήν, ἥ μὴ ἡ νυκτὶα δρόσος ἐπαφῆκε τὸ λεπτὸν αὐτῆς ἴχνος ἐπὶ τῆς θλιβεραῆς φράσεως;

Τὴν ἐπιοῦσαν μεγάλῃ ταραχῇ ἐπεκράτει ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ· ἐπιστολὴ τις σταλεῖσα παρὰ τοῦ Ἰωάννου, ἐδήλου εὐσεβῶς τῇ διευθυντρίᾳ ὅτι οὗτος ἀδυνατεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐφεξῆς τὰς παραδόσεις αὐτοῦ ἐν τῷ καταστήματι.

Εἰδοποιούσα τὰς ἐκπεπληγμένας νεάνιδας περὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ κ. Κολλάρ, ἔκρινε καλὸν νὰ προσθέσῃ, ὡς παρὰ μὴτιαν τινά, τὰ ἐξῆς:

— Ἐλπίζω ὅτι ὁ κ. Δαήλ θὰ συναινέσῃ ἐπὶ τέλους νὰ συνεχίσῃ τὸ σχολικὸν ἔτος, ὅπερ τοσούτῳ λαμπρῶς, τοσούτῳ εὐτυχῶς ἤρξατο· ἐλπίζω, ἐπίσης, δεσποινίδες, ὅτι θὰ προσπαθήσῃτε νὰ ἐπωφεληθῆτε ἐκ τῶν λαμπρῶν τούτων μαθημάτων, ἅτινα ἐπ' ὀλίγον μόνον ἐφεξῆς θ' ἀκούσῃτε.

Μετὰ μεγάλῃς δὲ χρεῶς ἐγένετο δεκτὴ τῇ ἐπιοῦσῃ ἡ πραγμάτωσις τῆς ἐλπίδος ταύτης.

Ὁ Ἰωάννης κατέλαβεν ἐκ νέου τὸ ἀνάκλιντρον

αὐτοῦ μετὰ μελαγχολικῆς σοβαρότητος, ἣτις καθίστα αὐτὸν συμπαθέστερον ἔτι.

Μόνῃ ἡ Λίνα ἀπέδειξε πείσμα.

— Ὡ! εἶπεν· ἤμην βεβαιότατη· 50 φρ. κατὰ μῆνα εἶναι πάντοτε ἀρκετὰ εὐπρόσδεκτα εἰς πτωχὸν ἄνθρωπον.

— Σιώπησε! ἀνέκραζεν ἡ Ἄδα μετ' ὀφθαλμῶν ἀπαστραπτόντων ἐξ ἀγανακτήσεως· δὲν ἔχεις καρδιάν!

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγίς δὲν παρετήρησε τὸ αἰφνίδιον ἐρύθημα ὅπερ ἐφοίνικισε τὰς παρειὰς τῆς Λίνας.

Ὁ τελευταῖος πρὸ τῶν παύσεων μὴν ἐπῆλθε ταχύς. Ἦν οὗτος ὁ Ἰούλιος, ὁ φέρων τὸ ἀφόρητον καὶ ἐκνευριστικὸν καῦμα τοῦ παρισιανοῦ οὐρανοῦ, τὸ ἀνακοπτόμενον ἔστιν ὅτε, ὑπὸ καταιγίδων καὶ θυελλῶν.

Πρῶτάν τινά ὁ Ἰωάννης παρέδωκεν ὡς θέμα συνθέσεως τὸν ἀκόλουθον στίχον τοῦ Λαφονταίν.

On assouvent besoin d' un plus petit que soi.

«Συχνάκις λαμβάνει τις ἀνέγκλην καὶ τῶν κατωτέρων αὐτοῦ».

Ἀνέπτυξεν αὐτὸν λεπτομερῶς, καὶ ἐπιμελῶς κατέδειξε τὸ μέγα αὐτοῦ ἠθικὸν πόρισμα, καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἀποχρώσεις, τὸσον ὑπὸ τὴν αἰσθηματικὴν ἐποψίν τῆς μεγαλοψυχίας, ὅσον ὑπὸ τὴν πρακτικὴν ἐποψίν τοῦ συνήθους ἐγώισμου.

Τὸ πρῶτον ἤδη ἐν τῇ συνθέσει ταύτῃ ἡ δεσποινὶς δὲ Μαλφάρ ἠθέλησε νὰ ἐπιμεληθῇ.

CHARLES VINCENT

(Ἀκολουθεῖ).

(Μετάφρασις Κ. Α. Π.).

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐν τῷ θεάτρῳ *Ambigu* ἐπαίχθη νέον ἔργον, ἡ *Gigolette*, δράμα εἰς πράξεις πέντε καὶ δέκα εἰκόνας τῶν κ.κ. *Edmond Tarbé* καὶ *Pierre Decourelle*.

Ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ τῶν *Neuveautés* ἐξετελέσθη νέον μελοδραματίον τῶν *Sylveux* καὶ *Ch. Clairville*, μέλος τοῦ *Audran*, ἐπιγραφόμενον *Mon Prince*!

— Ἄρτι ἐδιδάχθη ἐν Βερολίνῳ ἐν τῷ *Lessing Theater*, πρόκειται δὲ νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ ἐν Παρισίοις ἐν τῷ *Theatre Libre* τοῦ *Antoine*, νέον ἔργον τοῦ γερμανοῦ δραματούργου *Gerhardt Hauptmann* ἐπιγραφόμενον *Hannele*. Ἡ *Hannele* ἐστὶ δυστυχὴς κόρη, ἣτις ὑποφέρει πολλὰ καὶ τελευταῖον καταλαμβάνεται ὑπὸ παραφροσύνης καὶ βλέπει ἀγγέλους περικυκλόντας αὐτήν, δίδοντας ἄνθη μυροβόλα καὶ βαυκαλιζόντας αὐτὴν δι' ἁγμάτων.

O. A.

Ὁ ἐπιθεωρῶν

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν

Τυπολитоγραφεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ